

kteřé jeho milenec odkopl, když z jejich lásky vznikla živoucí upomínka, nemohlo s děckem nikde naléztí ani práci, ani přístřeší. A tak se Zemková rozhodla, že s dítětem společně sejde se světa. Skočila do jmenovaného rybníka, měla však dvojí štěstí: jednak nebylo v rybníku více vody než 75 cm, jednak byla pozorována krejčím Zadinou, který na ni volal. Uslyševši zvolání, šla Zemková s dítětem ke břehu a krejčímu dítě předala, ale sama brouzdala se vodou zpět ke středu rybníka, hledajíc patrně větší hloubku. Byla však přispěchavšími lidmi z vody vytažena a zachráněna. Zachráněna v pravém slova smyslu, alespoň na čas, neboť o děcko postarala se zatím sociální péče a o matku vazba vyšetřovací.

Po krátkém přelíčení byla obžalovaná všemi 12 hlasy porotců osvobozena. Soudu předsedal vrch. rada Lev, žalobu vedl stát, zástupce dr. Andrejevič. Pro osvobozenou uspořádalo obecenstvo sbírku, která vynesla 150 Kč.

—ff—

Drahá vyjížďka.

(Zemský civilní soud v Praze.)

V říjnu minulého roku jel jistý lékárník z Prahy z výletu. Když přijel do Běloruské třídy v Břevnově, ztratil vládu nad automobilem, který vyskočil na chodník a porazil tam stojícího cyklistu, který marně se pokoušel vyhnouti se srážce utěkem do průjezdu protilehlého domu. Velociped byl poněkud pochroumán a také cyklista nevyšel bez úrazu. Byl zraněn na ruce a poškozeny mu dva prsty, a to tak, že se na první pohled zdálo, že postižený bude na pravou ruku chromý nadobsmrti. Postupem doby ukázalo se však, že jde přece jen o zranění přechodných, nikoli trvalých následků.

Postižený žaloval a žalovaný lékárník namítal v žalobě, že šlo o smyk vozu, za nějž nikdo nemůže, že tento smyk musil poškozený viděti z větší dálky a že mohl se snadno uhnouti. Ostatně cyklista nebyl poražen automobilem, nýbrž velocipedem.

Naproti tomu namítal žalující cyklista svým právním zástupcem drem Mellanem, že žádný smyk vozu neviděl, což právě vysvětluje z té skutečnosti, že se srážce nevyhnul. Nebyl by přece zůstal na ohroženém místě a nebyl by riskoval svůj život. Ostatně jest nerozhodné, zranil-li ho velociped či automobil; rozhodující jest, že srážka byla přivoděna autem. Jestli bezprostředně nebo vražením automobilu do cyklistova kola, jest nerozhodno.

O žalobě této byla vyslechnuta řada svědků i znalců. Konečně pak uzavřen smír v ten smysl, že žalovaný lékárník zaplatí žalujícímu cyklistovi 25.000 Kč jakož i veškeré útraty právního zastoupení.

Soudu předsedal vrchní rada Mikeš.

Urážky z kladenského soudu.

(Okresní soud pro přestupky v Praze.)

O kladenském soudu a populárním, fešáckém kladenském kriminálu napsali jsme toho již dosti. Posledně v čísle 16. referovali

jsme o sporu, který vznikl mezi jedním z kladenských soudců, okresním soudcem Šonkou, a kladenským knihkupcem Stejskalem.

Knihkupec Stejskal měl totiž v jakési záležitosti vypovídati u okresního soudu na Kladně jako znalec. Čekal na chodbě a byv konečně zapisovatelem vyvolán, vstoupil, maje prý ještě ve dveřích jednací síně klobouk na hlavě. Soudce, řadou obtížných předcházejících líčení přepracovaný a znervosnělý, ostřeji napomenul knihkupce, který se proti tomu ohradil slovy: „Jsem dobře vychovaný člověk, od vás se nedám poučovat o slušnosti!“

Výrok knihkopcův byl protokolován, oba páni vyměnili si ještě názory a důsledek byl nejen ten, že se oba soukromými žalobami stíhali pro urážku na cti, ale že státní zastupitelství zažalovalo knihkupce Stejskala pro urážku úřední osoby podle § 312 tr. z. Kladenský funkcionář státního zastupitelství zaslal později dokonce do Prahy jakousi obžalobu, že knihkupec p. Stejskal je v podezření, jakoby se byl u nějaké svědkyně za úplatu ucházel o příznivé svědectví. V této věci bylo však trestní řízení záhy zastaveno a ku projednání jak sporu urážkového, tak i veřejné žaloby podle § 312 tr. z. delegován pražský soud.

Nejprve přišly na řadu oboustranné soukromé žaloby pro urážku na cti, byly však za krátko odbyty uzavřeným smírem.

V minulých dnech jednal vrch. rada Dr. Žížek o veřejné žalobě, kterou na p. Karla Stejskala, knihkupce na Kladně, vzneslo státní zastupitelství pro přestupek urážky úřední osoby.

Obhájce obžalovaného Dr. Alois Štůla z Dejvic vřele se zastal svého klienta a dokazoval, že větou „od vás se nedám poučovat o slušnosti“ nemůže býti spáchán přestupek dle § 312 tr. z. Věta ona může snad býti u soudu pokládána za chování nemístné, pak ale soudce má právo, disciplinárně potrestatí provinilce; tohoto práva však okr. soudce Šonka neužil.

Soudce vynesl rozsudek osvobozující. V důvodech uvedl, že zažalovaný výrok je si- ce neslušný a nemístný, ne však takový, aby v něm mohla býti spatřována skutková podstata přestupku urážky úřední osoby.

—ff—

Cech či Maďar?

(Divisní soud v Hradci Králové.)

Dne 21. srpna 1920 při vojenských odvozech v Komárně odveden byl Ferenc Kisse z Gutý, okres Komárno, a zároveň odvodní komisi předán byl mu povolační lístek k nastoupení činné služby na den 12. října 1920 u železničního pluku v Pardubicích. Kisse k pluku nenarukoval a uprchl do Maďarska.

V prosinci 1920 a v červnu 1921 v Gutě, kamž byl Kisse podle rodičů příslušný, vyvěšena byla po 14 dní ohláška, aby narukoval, ale bezvýsledně. Kisse zůstal v Maďarsku, ač rodiče mu tam psali, že je hledán, aby komal vojenskou povinnost v československém státě.

Sběh dopaden byl až letos v únoru státní policií v Komárně, když překročil hranice